

Arrest

nr. 54 841 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 19 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 6 oktober 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Uit de Eurodac-databank is gebleken dat verzoeker reeds op 3 december 2007 een asielaanvraag had ingediend in Noorwegen. Hiermee geconfronteerd verklaarde verzoeker in Noorwegen te hebben verbleven tot 3 augustus 2010.

Op 25 oktober 2010 richtte België een verzoek tot terugname aan Noorwegen. Dit verzoek werd op 6 november 2010 aanvaard in toepassing van artikel 16 (1) e van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke

lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: de Dublin-II-Verordening).

Op 8 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Noorwegen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e en van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 05.10.2010 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 03.12.2007 asiel vroeg in Noorwegen. Hij verklaarde dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en tot 03.08.2010 in Noorwegen verbleef. Hij reisde vervolgens via Zweden, Denemarken en Duitsland door naar België, waar hij 02.10.2010 aankwam. Op 25.10.2010 werd door onze diensten een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Noorse instanties, die op 05.11.2010 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene antwoordde dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wilde reizen, maar in België werd tegengehouden (cfr. PV n° BR.21.CE.000526/10 dd. 02.10.2010 van de Spoorwegpolitie Brussel-Zuid) en daarom besloot hier asiel te vragen. Betreffende dit motief benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We wijzen erop dat Noorwegen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Noorwegen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afwijzingen van asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. In geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing en kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Mensenrechten (EHRM).

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor geen vrees ten overstaan van de Noorse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Noorwegen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. De betrokkene verklaarde geen familie in België of in een andere Lidstaat te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Noorwegen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Noorse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggesteerd worden naar de bevoegde Noorse instanties.”

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de verwerende partij te bevelen zijn medisch dossier aan zijn raadsman over te maken.

Het komt de Raad niet toe om in het raam van een procedure tot nietigverklaring tegen een beslissing tot weigering van verblijf, aan de verwerende partij te bevelen om een medisch dossier over te maken. Derhalve kan niet op de vraag van verzoeker worden ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort: de Conventie van Genève).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Op grond van artikel 33 van de Conventie van Genève

‘Verbod tot uitzetting of terugleiding (refoulement):

Geen der verdragsluitende staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuigingen’

Gezaghebbende auteurs zijn unaniem dat de toepassing van artikel 33 van de Conventie van Genève ratio personae niet beperkt is tot zij die als vluchteling erkend is.

Volgens FELLER E., NICHOLSON F., en TURK V.:

“Le non-refoulement n' est pas limité à ceux qui ont été officiellement reconnus comme réfugiés. Certains avancent parfois que le non-refoulement ne peut être invoqué que par ceux qui ont été officiellement reconnus comme réfugiés. Cette affirmation se fonde sur le fait que le statut de réfugié est accordé officiellement en vertu du droit interne une fois qu'il est établi que le demandeur d'asile relève de la définition du « réfugié selon l'article 1.A.2 de la Convention de 1951. Cet argument est dénué de fondement pour plusieurs raisons ».

Een samenvattende vrije vertaling van voormelde tekst toont aan dat deze auteurs unaniem zijn dat de toepassing van artikel 33 van de Conventie van Genève niet beperkt is tot enkel zij die als vluchtelingen erkend is.

De stelling dat artikel 33 van de Conventie van Genève van toepassing is op niet-erkende vluchtelingen wordt opgrond van artikel 1 A 2 van Conventie van Genève bevestigd.

De vraag naar wie een vluchteling is wordt bepaald door artikel 1 A 2 van de Conventie van Genève. Volgens deze bepaling is

“een vluchteling elke persoon die [...] uit gegronde vrees voor vervolgen wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofd van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...).

In casu, blijkt ontegensprekelijk uit de voorgaande dat verzoeker aan de voorwaarden van een vluchteling voldoet en de bescherming van artikel 33 van de Conventie van Genève kan benutten.

Welnu, uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij maatregeling genomen heeft om verzoeker aan Noorwegen over te dragen.

Aangezien het asielaanvraag in Noorwegen behandeld en afgehandeld is (stuk 5), loopt verzoeker het reële risico vanuit Noorwegen aan Syrië overgedragen te worden alwaar verzoeker het reële risico loopt om opgesloten te worden en een voorwerp zal uitmaken van onmenselijke en vernederende behandeling, een land alwaar de doodstraf en foltering op heden regelmatig worden toegepast. Dit omwille van zijn politiek verleden en zijn etnische afkomst (stuk 6).

Dienvolgens is er hier een ontegensprekelijke schending van art 33 van de Conventie van Genève.”

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat niet betwist wordt dat Noorwegen de verantwoordelijke lidstaat is conform de Dublin-II-Verordening.

In de mate dat verzoeker verwijst naar stuk 5, om aan te tonen dat hij in Noorwegen geen beroepsmogelijkheden meer heeft en dat zijn asielaanvraag definitief werd afgesloten, kan de verwerende partij worden gevolgd waar ze stelt dat verzoeker slechts een zeer summiere vrije vertaling toevoegt van het document dat hij bijvoegt. Aangezien het geen beëdigde vertaling betreft, kan niet met zekerheid worden aangenomen dat hetgeen in de vrije vertaling terug te vinden is correct is. Zo kan ook niet met zekerheid uit dit document worden afgeleid dat zo er een terugdrijving voorzien zou zijn, verzoeker geen

beroepsmogelijkheid meer zou hebben tegen deze beslissing. De voorgelegde vrije vertaling is onvoldoende om een schending van artikel 33 van de Conventie van Genève aannemelijk te maken.

Zelfs aangenomen dat verzoeker geen beroepsmogelijkheden meer heeft in Noorwegen, dient te worden vastgesteld dat Noorwegen het asielrelaas van verzoeker heeft bestudeerd en beoordeeld. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat dit niet correct zou zijn gebeurd of dat de beoordeling foutief zou zijn. Zo Noorwegen de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd, kan de Belgische staat erop vertrouwen dat de Noorse overheid op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker geen gevaar loopt in het geval van een repatriëring naar zijn land van herkomst. Met een verwijzing naar een algemeen rapport toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de verwerende partij eveneens kan worden gevolgd waar zij stelt dat zo nodig, verzoeker bij het EHRM om voorlopige maatregelen kan vragen in toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het EHRM teneinde, zo er sprake zou zijn van een repatriëring, hetgeen momenteel op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt door verzoeker, de repatriëring te voorkomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt :

“Verzoeker heeft reeds melding gemaakt van de onmenselijke en vernederende behandeling die hij in Syrië gekregen heeft.

Op heden is de gezondheid van verzoeker zorgwekkend.

De raadsman van verzoeker heeft op 02 november 2010 het medisch dossier van verzoeker opgevraagd maar ten tijden van de opstelling van huidig verzoekschrift heeft voornoemde raadsman geen medisch dossier ontvangen (stuk 3).

Gezien zijn leeftijd en gezondheid, is verzoeker niet in staat gerepatriëerd te worden

Meer nog maakt de terugwijzing van verzoeker naar Noorwegen en vervolgens naar Syrië een schending uit van artikel 3 EVRM aangezien dat, bij zijn aankomst in Syrië, verzoeker een voorwerp zal uitmaken van onmenselijke en vernederende behandeling in Syrië. Bovendien wordt de doodstraf op heden in Syrië toegepast

Volledigheidshalve vraagt verzoeker met eerbied aan Uw Raad om verwerende partij te bevelen het medisch dossier van verzoeker aan zijn raadsman over te maken.”

Wat zijn gezondheidstoestand betreft heeft verzoeker ten tijde van het Dublin-verhoor verklaard dat hij diabeticus is en dat hij problemen heeft met zijn spataders. Dienaangaande stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat deze medische problemen verzoeker niet belet hebben om te reizen. Integendeel, uit het voornoemde Dublin-verhoor blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij van Oslo naar Vank gereisd heeft, waar hij zes maanden verbleef, om vervolgens met de bus door te reizen naar Frederickstadt, waar hij één maand verbleef. Vervolgens reisde verzoeker met de bus via Zweden en Denemarken naar Duitsland. In Duitsland heeft hij dan nog enkele treinreizen ondernomen, waarop hij uiteindelijk met de trein in België is aangekomen. Verzoeker heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn leeftijd en gezondheid niet in staat is om te reizen. Verder blijkt ook niet uit de stukken van het administratief dossier dat de gezondheidstoestand van verzoeker ondertussen gewijzigd of verslechterd is. Uit een schrijven van de centrumarts van 3 november 2010 in antwoord op een brief van de advocaat van verzoeker, laat deze aan de advocaat van verzoeker weten dat verzoeker het zeer goed stelt en dat er ondertussen een behandeling werd opgestart voor zijn diabetes. Nergens blijkt uit dit schrijven dat de behandeling niet zou kunnen worden verder gezet bij overdracht aan Noorwegen, noch dat verzoeker hierdoor ondertussen in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Verzoeker toont niet aan dat zijn terugwijzing naar Noorwegen een schending van artikel 3 van het EVRM zal uitmaken.

Waar verzoeker stelt dat zijn terugwijzing naar Noorwegen een schending van artikel 3 van het EVRM zal uitmaken omdat hij bij zijn aankomst in Noorwegen naar Syrië zal worden gerepatriëerd en dat hem de doodstraf wacht in Syrië, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker deze angst voor het eerst in zijn verzoekschrift uit. Ten tijde van het Dublin-verhoor heeft verzoeker geen

enkele vrees geuit ten aanzien van de Noorse instanties en geen feiten heeft gemeld tijdens zijn verblijf in Noorwegen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk van artikel 3 van het EVRM. Wat zijn bewering betreft dat hem de doodstraf wacht, brengt verzoeker geen enkel concreet gegeven aan ter ondersteuning van zijn verklaringen, doch beperkt hij zich tot een gratuite bewering. Zoals de Raad reeds eerder heeft gesteld, naar aanleiding van de beantwoording van het eerste middel, dient te worden vastgesteld dat Noorwegen het asielrelaas van verzoeker heeft bestudeerd en beoordeeld. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat dit niet correct zou zijn gebeurd of dat de beoordeling foutief zou zijn. Zo Noorwegen de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker heeft geweigerd, kan de Belgische staat erop vertrouwen dat de Noorse overheid op een niet kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker geen gevaar loopt in het geval van een repatriëring naar zijn land van herkomst. Noorwegen is immers een Europese lidstaat, die door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden en aldus partij is bij de Conventie van Genève en bij het EVRM. Er bestaat geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker minder waarborgen in Noorwegen dan in België zou genieten. Met een verwijzing naar een algemeen rapport toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending van de "soevereiniteitsclausule" aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Schending van de soevereiniteitsclausule zoals omschreven in artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

Uit de preambule van voormelde bepaling leest Uw Raad het volgende:

"De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het verbod tot uitzetting, of terugleiding te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen".

Volgens artikel 3.2 van de Verordening nr. 343/2003:

"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis"

Uit het arrest van 10 april 2008 meent Uw Raad dat verwerende partij in haar beslissing dient te motiveren waarom ze de soevereiniteitsclausule niet heeft toegepast:

"Voorts betwist de verwerende partij niet dat zij, in acht genomen de soevereiniteitsclausule zoals voorzien in artikel 3§2 van de Verordening 343/2003, kan beslissen zelf de asielaanvraag te behandelen, zelfs al is zij daartoe niet verplicht. In casu kwam aan verwerende partij toe op een afdoende manier te motiveren waarom zij, rekening houdende met de elementen in het dossier en meer bepaald met de brief van 22 januari 2008, geen toepassing wenste te maken van deze clausule. Zij lijkt daartoe echter in gebrek te zijn gebleven".

In casu dient een fundamentele vraag gesteld te worden alvorens verwerende partij aan de Noorse autoriteiten aanvroeg om verzoeker over te nemen, zijnde, is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid de asielaanvraag van verzoeker te behandelen?

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen afdoende motivering gegeven waarom geen toepassing wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule.

De Belgische Staat is niet in de absolute onmogelijkheid om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenmin is de Belgische Staat in de absolute onmogelijkheid om geen toepassing van de soevereiniteitsclausule te willen maken.

Aangezien de asielaanvraag van verzoeker in Noorwegen afgehandeld is zonder beroepsmogelijkheid en met een reëel risico dat verzoeker van uit Noorwegen naar Syrië zou gerepatriëerd worden, een land alwaar de doodstraf op heden wordt toegepast, dient verwerende partij rekening hiermee te houden en toepassing van de soevereiniteitsclausule te maken.

Meer nog voorziet beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken geen garantie dat verzoeker niet naar Syrië zal worden teruggeleid.

Volledigheidshalve voegt verzoeker er aan toe dat Syrië gekend is voor de schending van mensenrechten, meer bepaald de rechten van Koerdisch minderheid (stuk 6)."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 oktober 2010 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op 25 oktober 2010 een vraag tot terugname van verzoeker aan de Noorse autoriteiten gericht met toepassing van artikel 16 (1), e van de Dublin-II-Verordening. De Noorse autoriteiten hebben op 5 november 2010 expliciet ingestemd met het verzoek, hetgeen de verplichting inhoudt om de persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Aangezien Noorwegen de verplichting heeft om verzoeker terug te nemen, bestaat er voor de Belgische lidstaat geen verplichting om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Evenwel kan de Belgische lidstaat op grond van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening de asielaanvraag van verzoeker zelf behandelen. Dit is echter slechts een mogelijkheid en geenszins een verplichting. Het staat de Belgische staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe zelf te kiezen voor het land waar zij hun asielerzoek behandeld wensen te zien. *In casu* heeft de Belgische lidstaat geen gebruik wensen te maken van deze mogelijkheid. Een schending van artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening wordt niet aangetoond door verzoeker.

De kritiek van verzoeker als zou in de bestreden beslissing niet gemotiveerd worden waarom er geen gebruik wordt gemaakt van de soevereiniteitsclausule kan niet worden gevolgd. Vooreerst laat de Raad gelden dat uit de lezing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening geen motiveringsverplichting kan worden afgeleid. Verder blijkt uit de omstandig gemotiveerde beslissing dat niettegenstaande er geen motiveringsverplichting dienaangaande bestaat de verwerende partij uitvoerig heeft uiteengezet waarom ze hiervan geen gebruik wenst te maken. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen specifieke elementen heeft aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Zo motiveert de bestreden beslissing dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen vrees uitte ten overstaan van de Noorse instanties en geen melding maakte van feiten of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Noorwegen, die zouden kunnen wijzen op een inbreuk van artikel 3 van het EVRM. Verder verklaarde hij geen familie in België te hebben of in een andere lidstaat en gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde hij geen gezondheidsproblemen te hebben, zodat er geen concrete basis is om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Uit het Dublin-verhoor blijkt dat verzoeker als specifieke reden waarom hij een asielaanvraag in België indiende, verklaarde dat hij tegengehouden werd in België maar dat zijn eigenlijke bestemming Engeland was. Aangezien verzoeker geen familie heeft in België en niet aangegeven heeft dat hij om medische redenen zijn asielaanvraag door België behandeld wenst te zien en ook eigenlijk niet de intentie had om zijn asielaanvraag door België te laten behandelen, alsook nooit verklaard heeft problemen te hebben gekend in Noorwegen of te vrezen gerepatriëerd te worden naar Syrië, is de beslissing van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Volgens artikel 13 EVRM,

'Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.'

In casu heeft verzoeker op 10 november 2010 beroep ingeleid voor de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel (stuk 7).

Ten tijde van de opstelling van huidig verzoekschrift is de procedure voor de kamer van inbeschuldigingstelling steeds hangende. Verzoeker dient voor de kamer van inbeschuldigingstelling te verschijnen teneinde daar zijn rechten te verdedigen.

Verzoeker heeft het recht aanwezig te zijn op de door hem ingeleide procedure voor de kamer van inbeschuldigingstelling.

De overdracht van verzoeker aan Noorwegen zal een schending uitmaken van artikel 13 EVRM aangezien verzoeker de mogelijkheden niet meer zou hebben om haar rechten voor de kamer van inbeschuldigingstelling te verdedigen."

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoeker roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat hij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Bovendien is geen persoonlijke verschijning vereist voor de kamer van inbeschuldigingstelling. Verzoeker kan zijn belangen voor de kamer van inbeschuldigingstelling laten verdedigen door zijn advocaat.

Het vierde middel is ongegrond.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Volgens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

"eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn".

Doordat verwerende partij de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf zich beperkt tot enkel standaardoverwegingen die dermate haaks op de werkelijkheid staan.

Terwijl de materiële motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid uitgaat van de juiste feitelijke gegevens en uit foutieve gegevens niet naar recht kan motiveren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt, 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt, 07 december 2001, nr. 101,624)

Het is duidelijk dat verwerende partij de bestreden beslissing niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen.

Volgens de motivering van verwerende partij :

"Noorwegen kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afwijzingen van asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering in geval van een eventuele verwijdering kan beroep worden ingesteld tegen elke beslissing van uitwijzing".

Dit is een bewijs dat verwerende partij het dossier van verzoeker onjuist opgevat heeft.

Een bloemlezing van stuk 5 blijkt dat de asielaanvraag van verzoeker in Noorwegen afgehandeld is. Op heden heeft verzoeker in Noorwegen geen beroepsmogelijkheid meer. Bij een overdracht van verzoeker aan Noorwegen loopt verzoeker het reële risico dat hij aan Syrië zal overgedragen worden, alwaar verzoeker blootgesteld zal worden aan onmenselijk behandeling omwille van zijn politieke verzet tegen de onderdrukking van de Syrische overheid.

Meer nog stelt de bestreden beslissing dat:

"gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te hebben"

Terwijl de medische dienst van voornoemde gesloten centrum het tegendeel vastgesteld heeft, zijnde dat bij verzoeker een diabetes werd vastgesteld die voorheen (In Noorwegen inbegrepen) niet behandeld werd (stuk 8).

Bovendien leidt verzoeker aan zeer hoge bloeddruk (stuk 8).

Hierdoor schendt de bestreden onomstotelijk de materiële motiveringsplicht door haar motivering te baseren op onjuist opvatting en gegevens."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te

stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16, punt 1, e van de Dublin-II-Verordening en naar het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Zweedse autoriteiten toekomt.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het vijfde middel vanuit dat ooggpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de asielaanvraag, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Met betrekking tot verzoekers bewering dat de verwerende partij het dossier onjuist heeft opgevat omdat een bloemlezing van het dossier aantoonde dat de asielaanvraag van verzoeker in Noorwegen is afgehandeld en hij in Noorwegen geen beroepsmogelijkheid meer heeft, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd. Verzoeker heeft wel verklaard dat zijn asielaanvraag werd afgehandeld, doch hij heeft geen beslissing van de Noorse autoriteiten bijgebracht en heeft ook nooit vermeld dat hij geen beroepsmogelijkheid meer had. Verzoeker brengt voor het eerst bij zijn verzoekschrift een zeer summier vrije vertaling bij van een document dat hij volgens zijn verklaringen van de Noorse asielinstanties heeft gekregen en waaruit moet blijken dat hij geen beroepsmogelijkheid meer heeft. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die haar niet gekend waren ten tijde van de beoordeling. Bovendien, aangezien het geen beëdigde vertaling betreft, kan niet met zekerheid worden aangenomen dat hetgeen in de vrije vertaling terug te vinden is correct is. Zo kan ook niet met zekerheid uit dit document worden afgeleid dat zo er een teruggrijping voorzien zou zijn, verzoeker geen beroepsmogelijkheid meer zou hebben tegen deze beslissing. De voorgelegde vrije vertaling is onvoldoende om een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Waar verzoeker vreest het gevaar te lopen gerepatriëerd te worden naar Syrië waar hij blootgesteld zal worden aan een onmenselijke behandeling, dient te worden vastgesteld dat deze verklaring nergens terug te vinden is in de stukken van het administratief dossier. Ook hier dient wederom vastgesteld te

worden dat verzoeker deze vrees pas voor het eerst in zijn verzoekschrift uit. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond op dit punt.

Wat de medische problemen van verzoeker betreft, stelt verzoeker dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat hij diabetes heeft en dat hij een zeer hoge bloeddruk heeft. Niettegenstaande de medische situatie blijkt uit een brief van de centrumarts aan de advocaat van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn Dublin-verhoor louter melding maakt van het feit dat hij diabetes is, doch niet heeft aangegeven dat hij hiervoor in behandeling was of een specifieke behandeling behoefde die enkel in België verkregen kan worden, noch dat hij niet kon reizen omwille van zijn gezondheidstoestand, zodat het de Raad niet kennelijk onredelijk lijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU